BOROVÁČEK

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKÉHO V KARVINÉ

Květen 2026

Slunce ráno vstává,
zlatým světlem krajinu si maluje.
V trávě tiše šustí vítr, jako
by si zpíval vlastní píseň.
Ptáci létají nad hlavou a
kreslí oblouky do nebe.
A já se dívám kolem sebe a
říkám si, jak krásný může
být obyčejný den.

Gisele Rumlerová, 5. A

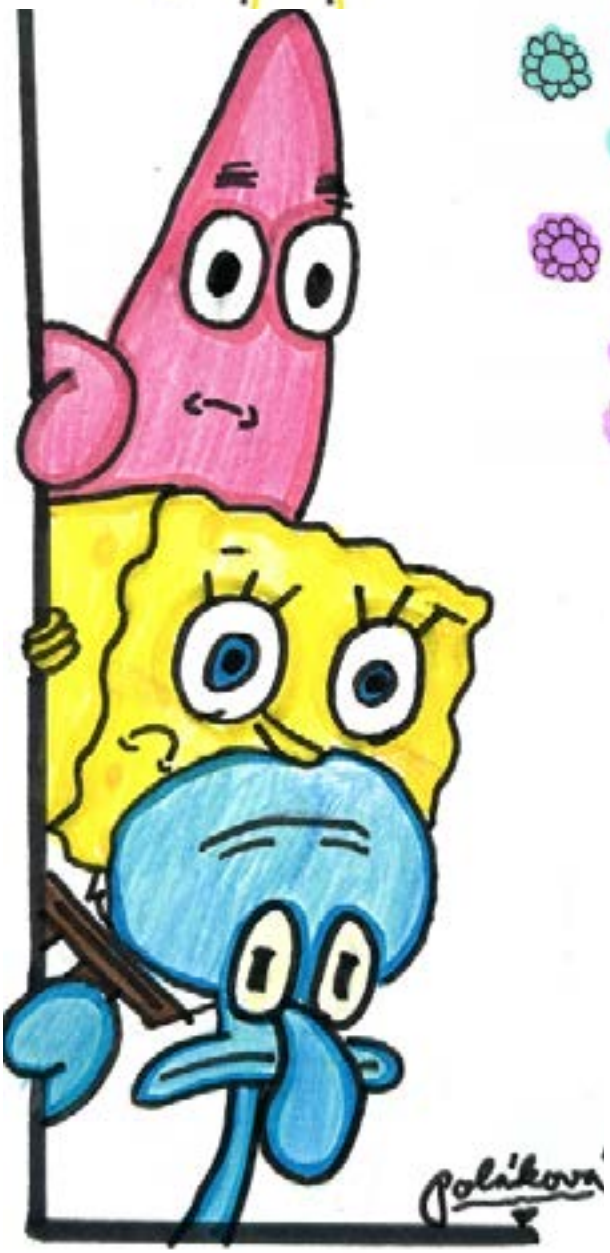

APRÍL

Anička byla malá obyčejná dívka, která žila se svou maminkou v pěkném domě, měla duhové šaty a růžovou čepici. Dnes oslavila 13. narozeniny.

Anička právě dojedla snídani a šla si sednout na posel. Venku začalo hustě pršet a v tom někdo zazvonil na zvonek. Anička šam šla, otevřela dveře a uviděla na zemi dopis. Černá postava v černém hábitu odjela na koni. Anička zvedla dopis, bylo v něm napsáno: Jedeme se ve starém mlýně, máš na dojet hodinu, pokud nepřijdeš, šak víš, kde bydlíš. Anička se hodně bála, ale přesto šam šla. Pršelo, bylo nevlídné počasí, hřmělo a blýskalo se. Po příchodu do mlýna skoupala po schodech nahoru. Krok..... a je na místě. Zavolala: „... Jsem šady, postava v černém hábitu! Chytla Aničku, svázala ji a sundala si svou masku „To snad ne!!!" vyhrkla Anička. Byla to její šamarádka Markéta! „Proč jsi mi to

udělala?!" "Ty to neříš?" "Vždyť je dnes
apríl!" řekla Markéta. "A v kalendáři bylo
opravdu 1. dubna! Aneta řekla "A no jo!
Ale už mi to nikdy v životě nedělej!" No
dobře, tak jo..." řekla potichu Markéta.
Rozloučily se, Aneta šla domů a přemýšlela,
co připraví na apríla pro Markétu na
příští rok.....

4.A Emma Pryščová

STARÝ SPISOVATEL

Pan Viktor je osmdesátiletý důchodce. Bydlí v domově důchodců v Praze. Má bílé vlasy, velké brýle a je trochu shrbený. Většinou nosí černé sako a pomalu se prochází po chodbě s knihou v ruce. Kdysi to byl spisovatel. Psal hodně knih a lidi si je rádi četli. Byly to příběhy o dobrodružství a kamarádství. Dnes nepíše už žádné knihy. Pan Viktor je samotář. S nikým nemluví. Raději sedí ve svém křesle a čte si jen své knihy. Zvláštní je, že si nečte jiné. Každý den si knížek přečte a prohlíží si je. Když začne číst, plně se ponoří do příběhu. Připomene mu to dobu, kdy sám psal knihy

Jednoho dne si ho všimne malý chapec, který tam přišel navštívit svou babičku. Chlapce to velmi zaujme a poprosí pana Viktora, aby mu nějaký příběh přečetl. Pan Viktor souhlasí. A od té doby si spolu povídají o příbězích a o dobrodružstvích. A pan Viktor už není tak sám a znovu má radost z knih i z vypravění příběhů.

Jan Suchanek 4. A

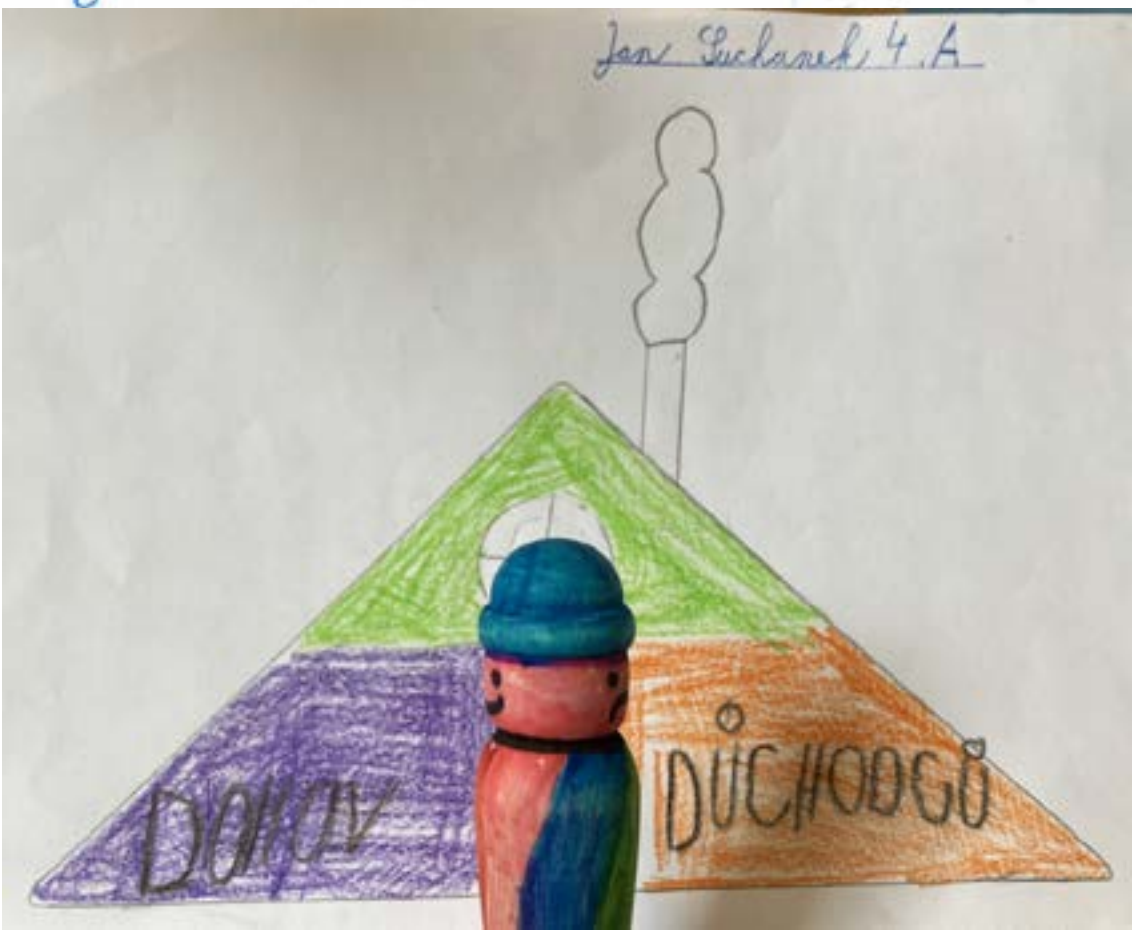

Koťátko

Když se ráno Mája probudila, uviděla za oknem svítit sluníčko. Zaradovala se
a rozhodla se, že si zajde na procházku. Mája má jedenáct let. Je to veselá
a usměvavá holka se dvěma copy, která miluje přírodu. Ráda nosí barevná trička a to nejbarevnější si dneska oblékla. Nasadí si ještě červený čepeček, který chrání před sluníčkem její modré oči.

Mája snědla rychle snídani, sbalila si batůžek a vyrazila do lesa. Šlaa cestou, která vede ke studánce. Chodila tu ráda a často. Ke studánce dorazila ani ne za půl hodiny. Napila se studené vody a sedla si do trávy, aby si odpočinula. Poslouchala, jak v lese zpívají ptáci. Byl to úplný koncert. Najednou něco uslyšela. Slabé mňoukání. Myslela si, že se jí to zdálo, ale uslyšela to zase. Šla za tím mňoukáním, až narazila na jámu, ve které našla malé kotě. Hned si lehla na zem, aby kotě vytáhla, ale nedosáhla. Rozhodla se použít čepici. A pomohlo to. Kotě nabrala
a vytáhla. Hned jak ho přitulila, začalo kotě spokojeně vrnět. Mája na nic nečekala, šla s ním rychle domů.

Jen co dorazila domů, běžela za mámou do kuchyně. Mámě se koťátko líbilo. Kotě prohlédla. Bylo v pořádku, jen trochu špinavé. Šly ho tedy spolu vykoupat. Pak máma zavolala tátovi, aby cestou domů koupil kočičí granule, pelíšek a hračku. Mája se zaradovala. To znamená, že si kotě může nechat. Hurá!

Ten večer Mája usínala s úsměvem na rtech a s koťátkem v posteli. Byl to nejlepší den v jejím životě.

Eliška Dziechciarzová 4. A

Pan Neznámý

V malinkatém městečku stál ještě menší domeček. Měl dvorek, půdu a nádherné květiny. V tom domečku žil pán. Ale na tom pánovi byla hodně zvláštní věc. Neměl jméno! Když byl batole, jeho rodiče uhořeli při obrovském požáru. Starala se o něj babička až do doby, dokud nezemřela. Zdědil po ní bydlení a peníze. Rád nosil modré sako s kravatou a černým kloboukem. Měl pleš a jeho líčka byla už od malička červená jako jablíčka. Právě se chystal ke spánku, podíval se na hodiny, které ukazovaly 22:00. Za chvíli se podíval znovu, a jako kdyby se přesunul čas a bylo 00:00! Začaly se dít divné věci. Na střechu někdo bouchal, světlo blikalo a okno se otevíralo! Krb se rozhořel a otevřely se dveře. V nich se objevil stín. Působil strašidelně. „Drž se dál! “ křičel Pan Neznámý. „Ale já ti nechci ublížit.” Řekl stín. „Ale vypadáš ta-a-ak děsivě.” V hlase mu šel slyšet veliký strach a tělo se mu třáslo. V ten moment ho stěna, ze které vystupovaly chapadla, začala škrtit. Měl v očích slzy jako hrách. Až konečně stěna povolila, využil šance a utíkal ke dveřím, ale omdlel. Ráno se probudil na zemi, dveře byly zamčené, ale klíče byly uvnitř. Sedl si do křesla a celý den se ani nehnul. Byl moc unavený a usnul. Ráno se probudil celý zpocený, ale už našel odvahu podívat se ven. Na dveřích bylo napsáno Leonardo Ron. Bylo to jeho pravé jméno! Pořád se trochu bál, ale život byl lepší než předtím. Jednu věc ale nikdy nepochopím, pořád si nechal říkat Pan Neznámý !!!!!!

Valentýna Muszynská 4. A

Básnička o lese

Ema Čížková 2. A

Na stromě je veverka,
v kapičce má jadérka.
Svítí krásně sluníčko
a veverka jí jablíčko.
Pak si skáče doma
a vidí krásně stromů.
Na stromě je koala,
za větev pevně objala
a z dálky na nás mávala.

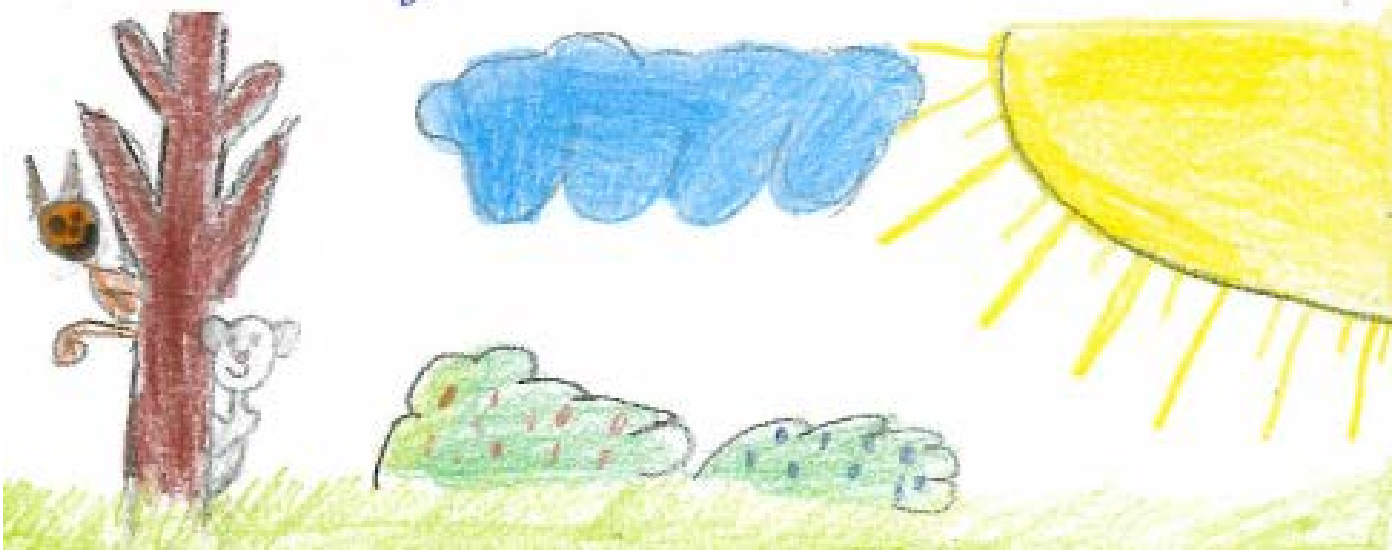

ROZÁRKA NOWROTKOVÁ
2.A

Veverka a pes

Venku skáče pes
a já vidím les.
V tom lese žije veverka,
která louská jadérka.
Jadérka jí chutnají,
můj pes skáče vedlejší.

FILIP KVETKO
2.A

Sportovní básnička

Hokejisté střílí puk,
indiáni zase luk.
Házenkáři hází míč
a holky dělají balet spíš.

JAKUB KONDZIOLKA
2.A

Básnička o jaru
Zima už je pryč
a jaro je tu,
venku kvete petrklíč
a děti plavou v bazénu.

Jaro

Na jaře slunce svítí,
a všude roste kvítí.
Maminka se raduje,
a obrázek hned maluje.
Nikdo doma být nechce,
každý venku být chce.
Nikdo nemrčí,
a už vůbec ne brečí.
Všichni se radují
a obrázek hned malují.

Jméno: Klára | Příjmení: Kmecová | Třída: 5.A

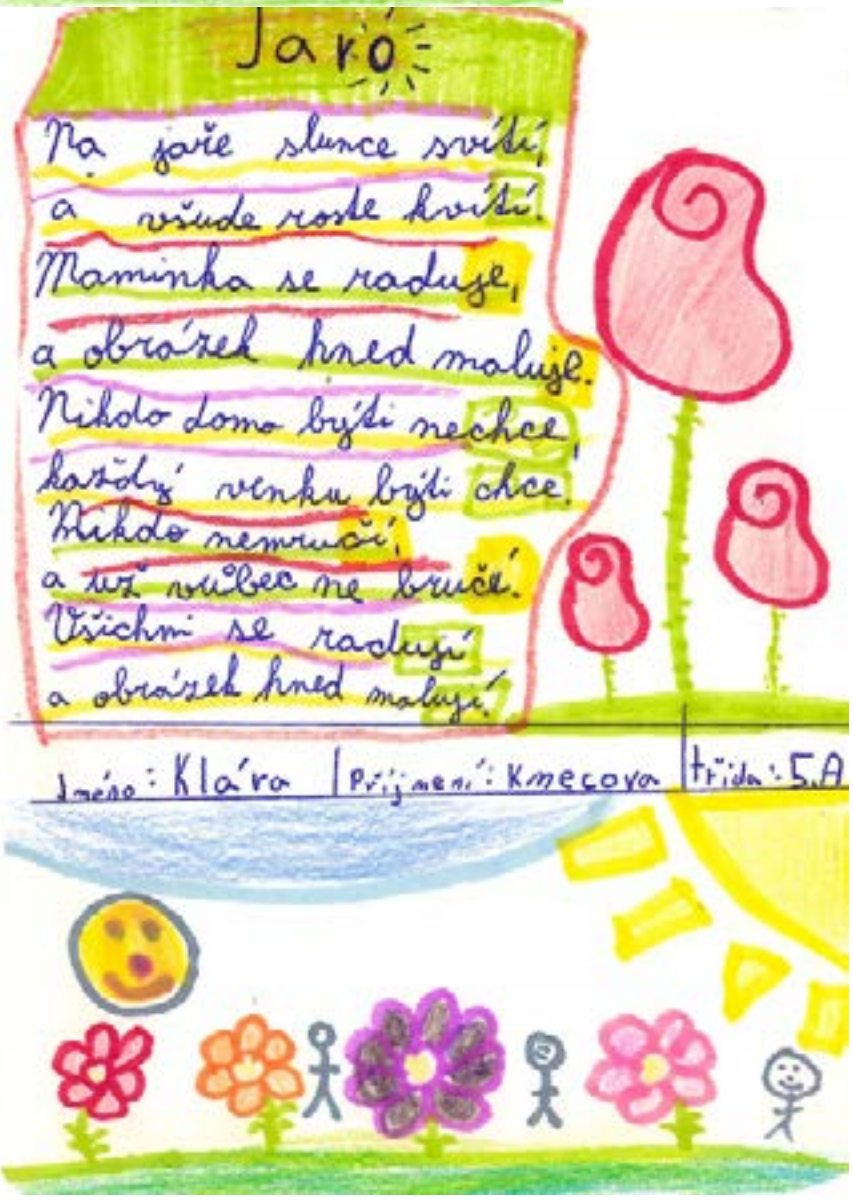

EMÍLIE JELÍNKOVÁ 2.A

Naše kočka Snow

Naše kočka se jmenuje Snow, prodože je celá bílá s černými fleky. Barva očí je zelená. Jí kapsičky a šunku. Na krku má růžový obojek. Hraje si s plyšákem a s provázky. Je rozkošná, mám ji moc ráda.

LILIEN BEMBENKOVÁ 2.A

Náš kocour

Máme doma kocoura, jmenuje se Azik. Jeho šelo je černobílé, čumáček má růžový a zelenožluté oči mu krásně svítí. Narodil se v dubnu, je mu šest let. Rád si hraje s klacíkem. Na jídlo má nejradši kapsičku Felix.

JAKUB KROCZEK 2.A

Můj příběh

Byl krásný den. Cipísek si četl z čítanky na palouku. Během toho si havrani zpívali na plotě a zahlédli dvě žížaly. Žížaly si jich ovšem také všimly a utíkaly a zahlédly v dálce šípkový keř. Cipísek to viděl a chtěl jim pomoci. Běžel a chytil je a schovali se do šípkového keře. Tam je ale spatřil sadař a chtěl je chytit. Žížaly v tu chvíli vyhrabaly díru a schovaly tam Cipíska. Sadař odešel a Cipísek s žížalami vylezli ven a skamarádili se.

Konec

Pepíček volá radostně na tatínka:
„Tati, já už umím psát!
„A co jsi napsal?"
„To nevím, ještě neumím číst!"

Ladislav Lipowski 2. B

KUBA PIERCHALA 2B

Potká ryba žábu a ta jí říká: „Rybko, ... polib mě."
„Ne!" odpoví Rybka.
žába znovu zaprosí: „Rybičko, polib mě a ..... něco dostaneš."
„Dobře, proč ne," řekla si rybka a žábu políbila. „A co dostanu?" zeptala se poté. A žába na to:
„Ekzém, ekzém!"

JONÁŠ MUSIOLEK ☺ 2.B

Ptá se malý šnek maminky:
„Mami, můžu jít na hřiště?"
Maminka odpoví: „Ne, minule jsi tam byl týden!"

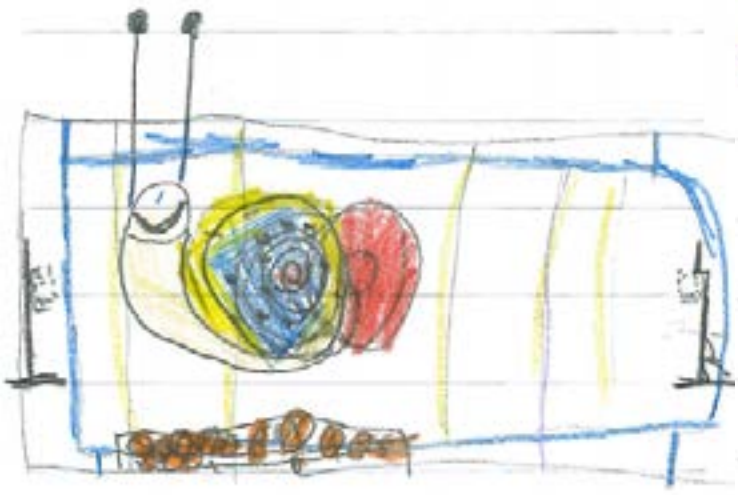

Pepíček přiletí domů a volá: Mami, mami, koupíš mi kolo?" „Ne, je to moc drahé!" „Ach jo, a nechceš si se mnou hrát aspoň na maminku a na tatínka?" dál žadoní kluk. „To bychom mohli." souhlasí matka. „Tak se obleč, jdeme koupit malému kolo!"

LOTA VILÍMOVÁ 2.B

Ježek povídá hadovi: „Promiň hade, že jsem se Si posmíval, že nemáš nohy!" Had odpoví: „To nic ježku. Už jsme zase kamarádi." A ježek se usměje a řekne: „Super! Ruku na to!"

TULEJOVÁ NELA 2.B

KIKI KOŇÁRSKÁ 2.B

Plazí se dva hadi a mladší se ptá: „Mami, jsme jedovatí hadi?" „ne, proč se ptáš?" odpoví maminka. „To je dobře, já jsem se totiž kousl do jazyka."

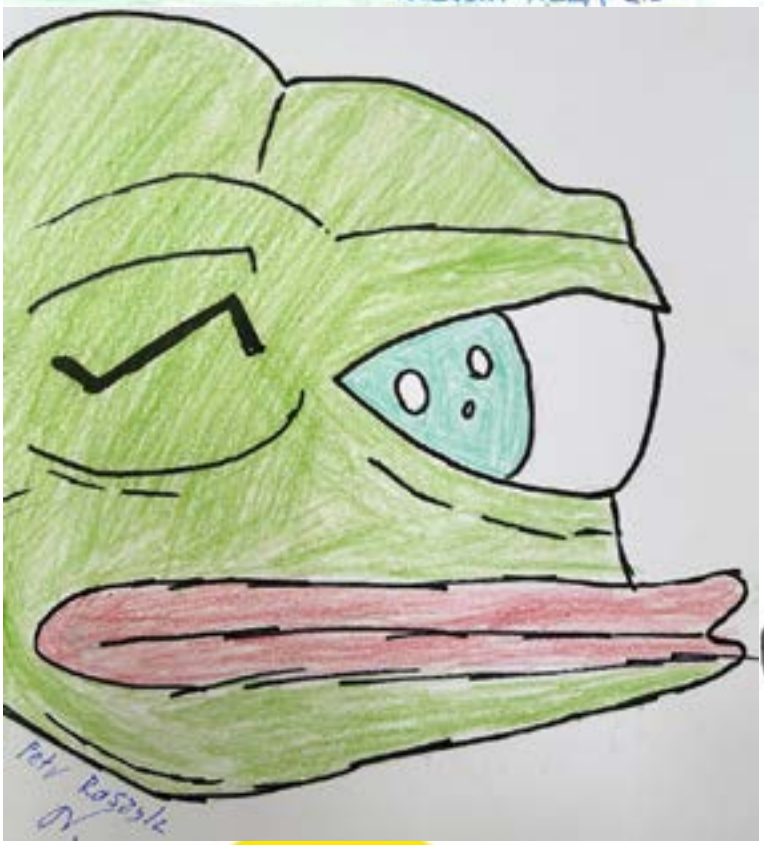

Třída 2.C – ILUSTRACE PŘÍBĚHU

Ilona Borská – Hrajeme si na stromy a vítr

Klaudie Hodermarská 2.C

VÍTĚK SRBOVÁ 2.C

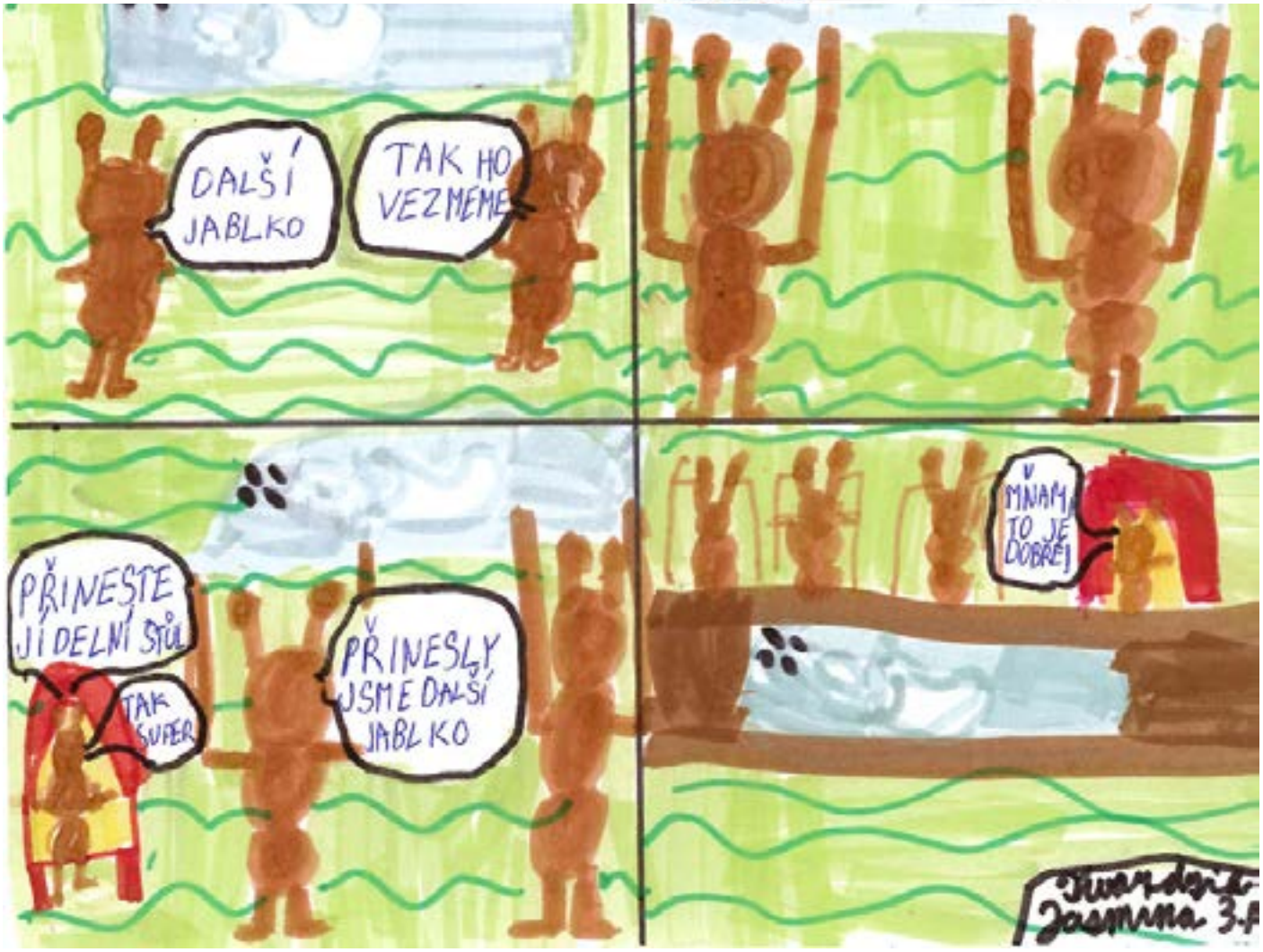
DALŠÍ JABLKO
TAK HO VEZMEME
PŘINESTE JÍDELNÍ STŮL
TAK SUPER
PŘINESLY JSME DALŠÍ JABLKO
MŇAM, TO JE DOBRÉ!
Jasmína 3.A

ZTRATILO SE MORČÁTKO

Byla jednou jedna vesnice a tam žila holčička jménem Eva. Žila jen s maminkou a tatínkem. Bylo krásné ráno a Eva se zeptala maminky: „Mami, můžeme si koupit morče?" Maminka na to: „Zlato, já nevím, zeptej se tatínka." „Tati, můžeme si koupit morče?" „Tak jo." Eva byla šťastná: „Jo? Vážně? Ano, super! Tati, děkuji?" „Mami, můžeme!"

Jeli tedy do obchodu. Ihned šli dovnitř a Eva si vybírala, jaké morče chce. „Mami, mami, tohle bych chtěla!" Maminka poprosila paní prodavačku. „Dobře, hned vám ho připravím. Budete platit 101 korun." Paní prodavačka vložila morče do krabice. Eva a maminka ještě vybíraly klec, dokoupily misku, granule.

Když vše nakoupili, odjeli všichni tři domů.

Maminka se zeptala Evičky, jak by chtěla morče pojmenovat? „Hm", zamyslela se. „Už vím! Bude se jmenovat Viky."

„Dobře," odpověděl tatínek. „Tak, Viky, pojď za mnou" a položil si Viki na klín.

Po dvou týdnech jsou Eva i Viky kamarádky. Dnes šly na chvilku ven, aby si hrály. Jel na kole kolem strejda a Eva na něj zamávala. Otočila se a Viky mezitím utekla. Eva byla moc smutná, když zjistila, že tam Viky není. Začala ji hledat, ale nenašla ji. Utíkala to říct rodičům. Ti se vyptávali lidí, ale nikdo ji neviděl. Asi po týdnu šla Eva opět ven na stejné místo, kde Viky utekla. Evička tam najednou Viky uviděla! Byla moc ráda, že ji našla a běžela to říct rodičům.

Pětilístek

Tulák
téma

odvážný lashavý
Jaký, jaká, jaké? 2 přídavná jména

pomáhá skoumá hrabe
Co dělá? Co se s ním děje? (3 slovesa)

Je to odvážný pes.
Věta o tématu složená ze 4 slov.

dobrodružný
1 slovo shrnující podstatu tématu (synonymum)

Edaard Czafrango 3.

Tereza Hálová, 3.A

Pětilístek

Tulák
téma

hodný statečný
Jaký, jaká, jaké? 2 přídavná jména

spí chrání pomáhá
Co dělá? Co se s ním děje? (3 slovesa)

Tulák má rád klobásu
Věta o tématu složená ze 4 slov.

dobrodružný
1 slovo shrnující podstatu tématu (synonymum)

Tobiáš Wierzgoň 3.

3.A

Gabriela Brudná

O ztracené kočičce

Byla jednou jedna kočička. Ta neměla ráda ryby, ale místo nich měla ráda jahody.

A šla s ní holčička Gábi.

Měly spousty zábavy. Šly do parku na koupačky.

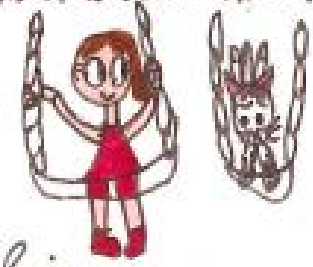

A jak se kočička zhoupla, hodně rychle spadla do lesa.

Nevěděla si rady, hledala Gábi.

Hledala a hledala a nikoho nenašla.

Měla s sebou fotku Gábi.

Kočička našla Gábi oblíbené bonbóny.

Pak našla motýlky.

A nakonec našla Gábi.

Vše dobře dopadlo. Odešly společně domů.

Moje záliby

Adéla Tálešáková 3. B

Ve svém volném čase chodím s maminkou na procházky. V zimě rády bruslíme a v létě podnikáme výlety.

Mám také plno kroužků: dramaťák, Tesany, hru na kytaru. Ale samozřejmě nezapomínám na školu.

Můj život

Šimona Klopcová 3. B

Čau, já jsem Šimča a tohle je můj život. Ve volném čase jezdím na koni, moc mě to baví. Mám ráda dinosaury, proto chodíme s rodinou do Dinoparku. Rádi pak sledujeme Jurský svět. ☺

Moje záliby

3. B

Tomáš Krošil

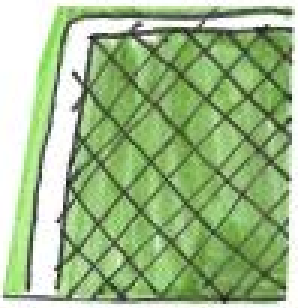

Ahoj kamarádi, chodím na školu Borovského. Moc mě baví florbal a fotbal. Je to hlavně kvůli kamarádům: Matěj, Jeba, Ondra, Matej, Kryštof.

Ve volném čase, kromě sportu, rád s rodiči cestuji. Jezdíme v létě do Chorvatska k moři, o jarních prázdninách na Slovensko-Bešeňové lyžovat. Líbí se mi také v Praze. Jsem moc rád, že mám skvělou rodinu.

Moje záliby

Matej Štrakoš 3.B

Moje jméno je Matej. Rád chodím na fotbal, protože sam mám hodně kamarádů. Hraji za MFK Karviná.

Další moje záliba je lyžování v Itálii. Mám rád Vysoké Tatry.

☺

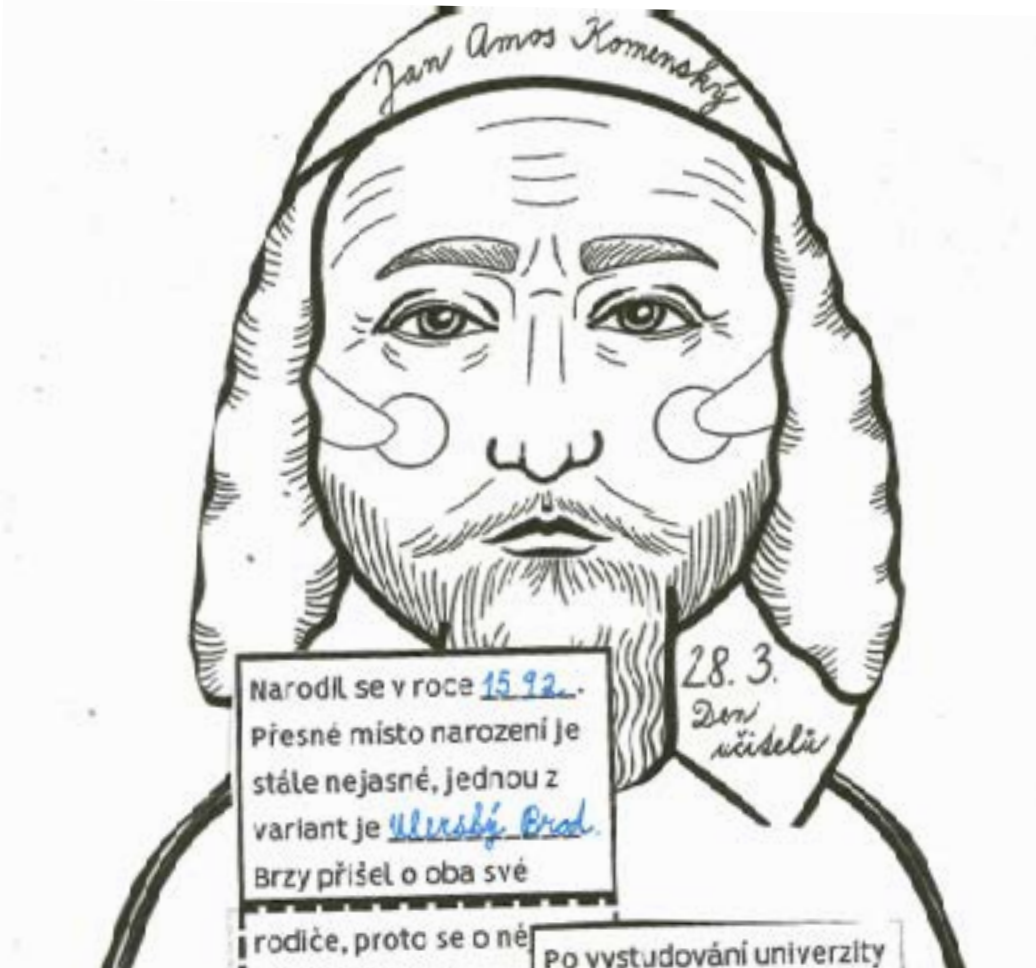

28. 3.
Den učitelů

Narodil se v roce 1592. Přesné místo narození je stále nejasné, jednou z variant je Uherský Brod. Brzy přišel o oba své rodiče, proto se o ně starali příbuzní. Do školy začal chodit v 16 letech v Přerově.

Po vystudování univerzity v Německu se JAK vrátil do Čech a začal působit jako učitel. Také byl kněz Jednoty bratrské. Po bitvě na Bílé hoře se politická situace v českých zemích změnila a JAK musel opustit Čechy.

Do Čech už se nikdy nevrátil. Působil v Polsku, Anglii, Švédsku, Uherském Brodě a ve Slezsku.

Věnoval se vylepšování školství, plánoval školské reformy* a psal knihy.

* změna, přetvoření

Po požáru v polském Lešnu odešel do Nizozemí, kde i v roce 1670 zemřel.

JAK se přezdívá učitel národů. Svými myšlenkami o vzdělávání a názorném vyučování ovlivňoval další myslitele.

Životní cesta J. A. Komenského

Jak vypadala školní třída za života Komenského:

Ve třídě nebyla tabule ani žádné obrázky.

Učitel přednášel a žáci jen poslouchali. Trestalo se rákoskou přes prsty.

Výuka probíhala v latině.

Vzdělávání bylo určeno hlavně pro chlapce. Dívky do školy nechodily.

Žáci se učili dlouhé texty zpaměti.

Ve třídě byla kamna na topení.

Žáci neměli učebnice.

Jak vypadá školní třída v dnešní době:

Významná díla J. A. Komenského

ORBIS PICTUS

Vyrob si miniverzi Orbis Pictus (Svět v obrazech) – první obrázkové encyklopedie.
Na strany nakresli obrázky z běžného života a popiš je podle vzoru.

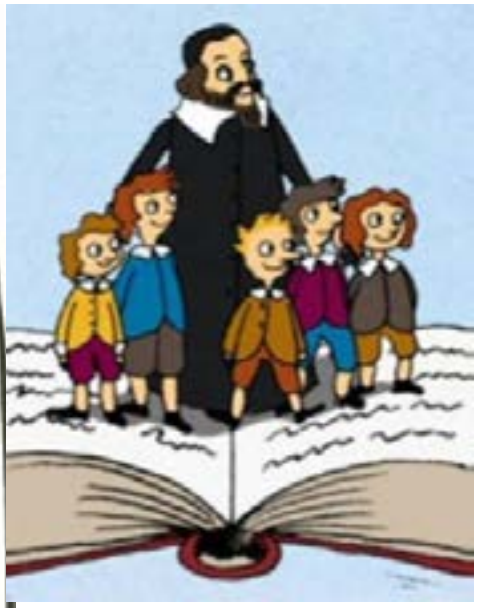

BRÁNA JAZYKŮ OTEVŘENÁ

ad scholam: do školy	primum: nejdříve, nejprve
discipuli: žáci	post meridiem: odpoledne
magister: učitel	et: a
lectiones vyučování	

Pokus se přečíst text v latině o tom, jak probíhá den ve škole. Poté s využitím slovníku nebo internetu přelož slova z latiny do češtiny.

Strom Komenského odkazu

Den učitelů

Úvahy 8. a 9. ročníků

PROČ LIDÉ UBLIŽUJÍ?

Proč to lidé dělají? Baví je to, nebo je také něco trápí? Domnívám se, že obojí. Ale proč by někoho bavilo ubližovat ostatním? Já si myslím, že mají problém sami se sebou a mají pocit, že když začnou nadávat ostatním, tak v tom problému nebudou sami. Anebo se mýlím a prostě je to baví a myslí si, že jsou frajeři? Mám pocit, že tohle také dává smysl. Snaží se upoutat pozornost na sebe a dokazovat si, že jsou lepší, hezčí, chytřejší, …, než ten, koho shazují nebo dokonce šikanují. A jak si vlastně vybírají oběti? Vybírají si náhodně? Nebo vědí, koho chtějí? Podle mě vědí přesně, koho chtějí. Jsou to většinou ti, kteří jsou nejslabší a neumí se bránit. Proto to těm agresorům prochází, což je velmi smutné. A jak se tomu bránit? Jde to vůbec? Ano. Lze to. Je to sice velice složité, ale důležité je umět se tomu postavit. Za mě nejlepší volba, jak se tomu bránit, je, když to řekneme nějakému dospělému. Může to být mamka, taťka, učitel/učitelka… Zkrátka kdokoli, komu věříme. Hlavně se nesmíme stydět předat tuto informaci někomu dál. Nesmíme nikomu dovolit, aby nás ničil, aby si pohrával s naším životem. Šikanování není frajeřina a už vůbec ne legrace. Je to slabost lidí, kteří v sobě skrývají nějaký problém. Každý má v životě nějaký problém. To ale nemůže vést k tomu, že začnu ubližovat svému okolí…

Natálie Klimková, 8.B

OPLÁCÍ NÁM PŘÍRODA NAŠI BEZOHLEDNOST?

Oplácí nám příroda naši bezohlednost? Myslím si, že odpověď na tuto otázku zajímá aspoň trochu každého z nás, protože i když někomu na vyhazování odpadků do koše či starání se o planetu nezáleží, nechceme, abychom za pár let vymřeli. To nemyslím, jako že se to stane, ale aspoň bychom tomu mohli zkusit zabránit. Domnívám se, že za chvíli nám vyhynou i některé druhy zvířat, jako jsou třeba bílí severní nosorožci, levhart mandžuský a nosorožci jávští. Zabíjíme je tím, že jim ničíme přirozené prostředí, zabíjíme je pro maso, kůži, slonovinu atd. Každý si řekne „No to se mě netýká“, ale ano, týká se to nás všech. Pravda je taková, že všichni nějak ovlivňujeme přírodu kolem sebe. Podle mě se lidé k přírodě často chovají špatně. Vyhazují odpadky, ničí lesy a znečišťují vodu i vzduch. Děláme to hlavě proto, že je to pro nás pohodlnější a nebo nad tím prostě vůbec nepřemýšlíme. Přitom si ale neuvědomujeme, že tím škodíme sami sobě. I teď už jsou vidět následky. Často je sucho, nebo se proženou povodně nebo i cokoli jiného. Otázkou je, jestli nám to příroda vážně oplácí? Já mám pocit, že ne úplně. Spíš nám příroda vrací, co jí děláme. Když ji ničíme, vrací nám to v podobě problémů, které pak řešíme my. Myslím si, že bychom se my všichni nad sebou měli zamyslet. I malé věci mohou udělat velké změny. Nakonec záleží jen na našem chování.

Klaudie Roubíková 8.B

Tlak na žáky osmého ročníku

Osmá třída je období, kdy se ve škole i mimo ni začnou dít změny. Je to hlavně proto, že žáky za rok čekají přijímací zkoušky. Všichni na ně tlačí, aby se více učili kvůli přijímačkám. Ale co kdyby neposlechli? Co kdyby se rozhodli, že se nechtějí učit a chtějí si užít poslední (předposlední) rok ve škole? Co kdyby se nedostali na žádnou školu? Všichni si myslí, že když se nikam nedostanou, tak budou mít špatnou budoucnost a povolání. Ale já si myslím, že to taková hrůza není. Však jen nezvládli nějaké zkoušky. Nejsme všichni stejní, někdo se učí pomalu a někdo rychle. Jak se říká „chybami se člověk učí“. Sice když někdo neudělá přijímací zkoušky, tak si myslí, že to je katastrofa. Ano, nic veselého to není. Ale nemusí se to tak hrotit. Třeba ten dotyčný nedal přijímačky, ale co když mu jde více ruční práce? Druhá věc, u které mi přijde, že se na ní zbytečně tlačí, je ta, že nás všichni nutí si vybrat školu, na kterou chceme. Co když ale nevím, na jakou školu chci? Co když nevím, co chci dělat za povolání? Minimálně jednou týdně slýchávám „No tak co? Na jakou školu půjdeš?“ No a já vždy odpovím, že nevím. Pak se na mě kouknou, jako kdyby viděli dinosaura a začnou mluvit o tom, že už bych měla být rozhodnutá… Nebo mi začnou vybírat budoucí zaměstnání oni sami. Někdo možná naopak ví, na kterou školu chce jít. Ale pro změnu si klade otázku: „Co když si vyberu špatně? Co když se pak budu chtít zaměřit na jinou práci? Co když mě ten obor začne nudit a zhnusí se mi?“
Ano, je potřeba trochu tlaku, ale zase by ho nemělo být moc. Chápu, že všichni chtějí, ať máme dobrou budoucnost. Ale každý má a bude mít život, který si sám vybuduje. Ano, vím že i učitelé, rodiče… celkově ti, co na nás tlačí, taky jednou psali přijímačky. Ale někdy je prostě lepší ty osmáky nepoučovat a v tomto směru je nechat volně dýchat.

Tereza Slabá 8.B

UMĚLÁ INTELIGENCE VE ŠKOLE

Pomocník, nebo konec samotného myšlení?

Přijde mi, že od té doby, co umělá inteligence existuje, tak lidé nepřemýšlejí vlastní hlavou, ale jenom používají AI. Rozdělila bych je na dvě skupiny. Na ty, kteří ji berou jako tu nejlepší pomoc a na ty druhé, kteří se bojí, že je může zradit. Z jedné stránky je umělá inteligence neuvěřitelný pomocník a užitečný nástroj. Do chvilky ti napíše všechno, co potřebuješ. Například úkoly, prezentace atd. A umí ti to všechno i vysvětlit. Paráda! Žáci si díky ní mohou přizpůsobit svoje tempo učení. Pro někoho, kdo se stydí zeptat ve třídě, může být AI bezpečným způsobem, jak si věci ujasnit. Na druhé straně ale existuje riziko, že si na ni až přiliž zvyknou. Začnou ji používat více než vlastní myšlení. Místo toho, aby si hledali vlastní řešení, tak si jen převezmou hotovou odpověď. A taky jí nemůžeme na sto procent věřit. Dělá chyby, které si my neověříme, nezkontrolujeme. A napíšeme to chybně. Či napíšeme úplnou hloupost. Proto je kontrola velice důležitá. Já si myslím, že by lidi měli více přemýšlet vlastní hlavou než používat 24/7 umělou inteligenci. Protože jim postupně odumírají mozkové buňky a za nějakou dobu vlastně ani nebudou vědět, jak mají svůj mozek používat.

Natálie Urbanská 8.B

Škola hrou?

Škola je důležitá, je důležité vědět spoustu velmi zajímavých informací, ale ne vždy je to fér.

Každý jsme jiný, každému jde něco jiného, každého baví něco jiného, jenže škola nás všechny učí jako bychom byli jeden člověk. Všichni říkají, že testy jsou spravedlivé, protože mají všichni to stejné, ale zkuste zvířatům říct, ať vylezou na strom, opice to zvládne levou zadní, ale co třeba slon nebo ryba? Neříkám, že by měl každý dostat svůj individuální test na míru, jenom by se mělo brát ohled i na ryby nebo slony. Například si vezměme takové známkovací stupnice, tolik bodů – 1, tolik – 5. Tak zkusme tohle změnit a známkovat tak, aby to odráželo jak správnost, tak úsilí, které do toho člověk dá. Známky bych ale určitě nerušila, protože by tady bylo hodně lidí, kterým by to bylo úplně jedno.

Zkusme se na to teď podívat z druhé strany a to, jak těžké by bylo něco takového zavést. Myslím si, že by to nebylo tak jednoduché, jak se může na první pohled zdát. Na světě je tolik škol, že to ani nespočítám a učitelů ještě víc a představte si, že něco děláte celý život nějak a pak vám někdo řekne, že to máte dělat úplně jinak. Musí to být velmi těžké.

Nakonec bych chtěla ještě podotknout, že něco takového nebudeme mít tak rychle, jak si můžeme myslet. Určitě se to musí hodně promyslet a vychytat spoustu much. My to nejspíš nezažijeme, ale doufám, že aspoň má vnoučata budou žít ve světě, kde škola nebude stres, ale místo, kam budou chodit rádi a budou mít radost z učení.

Barbora Veselá, 8. A

Nástrahy sociálních sítí

Technologie – všichni ji známe a v určité míře ji využíváme v každodenním životě. Je to s ní ale vždy jen dobře?

Sociální sítě obecně vnímáme pozitivně, přesto v jejich samotném fungování najdeme zásadní nedostatky. Jsou navrženy tak, abychom na nich strávili co nejvíce času, a proto je důležité si tuto skutečnost uvědomit dříve, než vás pohltí personalizovaný obsah.

Pokud trávíte online prostředí příliš mnoho času, můžete si na něj zvyknout natolik, že se v něm budete cítit pohodlněji než v reálném světě. Zároveň hrozí, že se stanete obětí nekonečného sledování krátkého, nekvalitního a rychlého obsahu. Podle některých studií může takový obsah negativně ovlivňovat zejména mladistvé a malé děti. Ty si pak obtížněji osvojují trpělivost a soustředění, protože si zvykají na neustále se měnící podněty – realita je však mnohem pomalejší.

Na druhou stranu sociální sítě pomohly statisícům, ne-li milionům lidí spojit se a vyjádřit svůj názor. Svět je dnes propojenější než kdy dříve. Můžete během několika sekund poslat zprávu kamarádovi v Americe, Austrálii nebo kdekoliv jinde na světě. To je zásluha internetu, jehož součástí jsou i sociální sítě.

Dalším problémem je personalizovaný obsah. Někomu může vyhovovat, ale má i své nevýhody. Algoritmy velkých technologických společností, které tento obsah určují, bývají často neveřejné. Není tedy vždy jasné, jak přesně fungují a jak ovlivňují to, co vidíme.

S tím souvisejí i tzv. sociální bubliny, ve kterých se může ocitnout kdokoliv. Někteří lidé v nich zůstávají dlouhodobě, což může být škodlivé. Jsou pak utvrzováni ve svých názorech, často politických, a postupně ztrácejí

schopnost vnímat širší realitu.
Sociální sítě jsou tedy silným nástrojem, který dokáže lidi spojovat i rozdělovat. Je proto důležité nenechat se pohltit personalizovaným obsahem a nezůstat uzavřený ve vlastní informační bublině.

Ondřej Šedivý, 8. A

Měli by muži a ženy ve sportu vydělávat stejně?

Je to velice zajímavý a sporný názor, tak si ho pojďme rozebrat.
Už od začátku všech sportovních událostí byla vidět v profesionálním sportu jedna věc bijící do oka – rozdíl v platech mužů a žen. Mnoho lidí si myslí, že muži by měli vydělávat více, jelikož přináší do sportu více peněz, protože mají rychlejší, silnější a pro diváka zajímavější hru. Druzí říkají, že by měli ženy i muži vydělávat stejně, protože obě pohlaví dala do sportu spoustu úsilí a že ženy nemohou za to, že jsou od přírody znevýhodněny (mají menší sílu, rychlost…)
Jaké sporty mají největší a které mají nejmenší rozdíly v platech? Mezi sporty, které mají markantní rozdíl v platech patří např. basketbal. WNBA (ženská americká basketbalová liga) byla na tom v roce 2024 tak špatně, že si musela od NBA půjčit 50m$ (cca 1mld Kč) na to, aby udržela ligu v provozu. Příklad sportu, kde ženy vydělávají podobně nebo stejně jako muži, je např. tenis. Je to tím, že WTA (ženská tenisová profesionální liga) je výkonostně mnohem blíž k mužům než např. WNBA.
Je to správně? Na tuto otázku není jednoznačná odpověď, protože je jasné, že se na ženský fotbal bude dívat méně lidí než na ten mužský, jelikož ženské týmy jsou často poráženy mládežnickými klučičími týmy. Ovšem většina lidí se shodne na tom, že když ženy nemají dostatečně vysoké platy a musí mimo sport pracovat i v druhé práci, tak to je špatně a snižuje to úroveň ženského sportu.
Můj postoj k tématu - Já si myslím, že ženy by měly vydělávat podobně jako muži, protože sportu obětovaly stejně jako muži a nemohou za to, že jsou biologicky znevýhodněny.

Ondřej Nerovský, 8. A

Svět bez náboženství

Zamyslel jsem se nad tím, jak by náš svět vypadal bez náboženství. Jak by se lidé chovali? Měli by stejné názory a dostali bychom se k technologiím jaké máme dnes? Možná by nebylo tolik válek, kolik máme dnes. Samozřejmě se válčí i kvůli území nebo pro nerostné suroviny. Často jsou to však dvě různá proti sobě válčící náboženství. Například Izrael-vyznavači judaismu a Palestina-vyznavači islámu.
Uvažoval jsem také o minulosti. Jak by se odehrával starověk bez antických bohů? Objevovaly by starověké civilizace planety a hvězdy, kdyby v nich neviděly své bohy a bohyně? Jak by Slované pěstovali zeleninu bez bohů úrody? Možná by lidé vynalezli stroje pro sklizeň pole o stovky let dříve. Kdysi si lidé neznámé věci takhle vysvětlovali. Začali si představovat bohy a polobohy. Domnívám se tedy, že by moderní technologie byly vyvinuty mnohem dříve. Bohužel by to nebyly jen elektrárny, telefony nebo roboti, ale i zbraně. Jen si představte, jak by středověk probíhal. Nebyli by žádní stateční rytíři v blízkém souboji nebo válečné taktiky s kušemi. Místo toho by už dávno mohli mít moderní zbraně. Je ale taky dost možné, že by nic takového nevzniklo. A to protože církev byla ve středověku hlavním centrem vzdělání. Někteří se učili číst, psát nebo mluvit cizími jazyky. Většinou se vzdělávali v klášterech, kde bylo uchováváno mnoho znalostí. Bez náboženství by tyto kláštery nikdy nevznikly.
Domnívám se, že boje a války by nezmizely. Lidé vždy najdou důvod, proč válčit. S rychlejším vývojem technologií by lidé mohli objevovat další planety, stavět na nich základny a osidlovat je. Bylo by velmi zajímavé vidět takový svět, ale my nikdy nezjistíme, jak by se vše odehrálo.

Tobiáš Bembenek, 8. A

Je důležité být in?

Je to vážně tak důležité být "in"? Tato otázka se velmi často objevuje v dnešní době, obzvlášť u mladých a dospívajících. Často se lidé kvůli tomuto porovnávají a soudí. Je to vážně zapotřebí se soudit jen kvůli oblečení, vlasům, postavě nebo líčení? Toto téma jsem si vybrala, protože by se o těchto otázkách mělo mluvit více, a také proto, že je to aktuální.

Být "in" podle mnoha lidí znamená oblékat se podle nejnovějších trendů, nosit oblečení jen pár určitých barev, mít "normální" barvu vlasů, no prostě zapadnout mezi ostatní. Ale proč lidé nechtějí jít na veřejnosti vidět? Vždyť být odlišný je úplně normální. Kam se poděly zajímavé účesy, barvy vlasů, barevné a pestré

oblečení, různé typ džínů, zajímavé líčení atd.? Lidé se prostě bojí, aby si o nich někdo něco nevykládal. A není to jedno? Když si o tobě bude něco říkat, tobě to může být přece úplně jedno. Záleží hlavně na tom, jestli se to tobě líbí (např. triko, střih vlasů, střih džín…). Přece na tom vůbec nic není mít jiný styl, stejně jsme na konci dne všichni ti "stejní" lidé.

Být "in" s sebou nese také další problémy, jako například štíhlá postava, což je u holek ve věku 11 - 15 let závažná věc. V této době se holky začínají porovnávat. "Ta je o dost hezčí a ta má zase štíhlejší postavu než já…" Holky se pak začnou ptát samy sebe: "Jsem ideální? Mám krásnou postavu? Jsem dost krásná?" Někdo nad tím mávne rukou a řekne si: "Ano, jsem krásná." Někdo však ne a chce to změnit. Některá se začne líčit, upravovat si vlasy, ale některé se nelíbí její postava a chce to změnit. Takže začne cvičit, což je do nějaké míry fajn, ale trvá než začneš vidět výsledky. Pro někoho to může být dlouho, a tak se rozhodne nejíst, protože to je rychlý a efektivní způsob, ne? Všichni tě začnou chválit a to to myšlení jen krmí. Jeden typ lidí si řekne: "Stačí už s tím hubnutím, už mám váhu, jakou jsem chtěla." Ale pak je tu druhý typ lidí, kterým pořád přijde, že nemají dost hubenou postavu, a proto hubnou dál, což vede ke ztrátě menstruace, únavě a hladu. Také to vede k duševním poruchám příjmu potravy, např. anorexii a bulimii.

Co z toho vyplývá? Být "in" je v dnešní době zavádějící. Vede k duševním poruchám, porovnávání, obavám, jestli jsem dost dobrá. Budete se dále porovnávat? Anebo se smíříte s tím, jací jste? To už je jen na vás, jak se rozhodnete.

Anna Mrázová, 8. C

Máme právo soudit druhé?

Toto téma jsem si vybrala, protože pomlouvání se v této době děje dost často.

Můj názor je, že nemáme právo soudit druhé. Tím teď neříkám, že nikoho nepomlouvám za zády, ale někdy se zamyslím nad tím, proč se tak chová, kladu si i otázky: Stalo se jí/mu někdy něco? Je vše v pořádku? V jakém asi vyrůstal/a prostředí?

Každý jsme jiný, chováme se jinak a máme jiné problémy. Proto nemůžeme vědět, proč se chová určitým způsobem. Myslím, že bychom se spíše měli snažit tu osobu pochopit. Přece jen jsme lidé, kteří dělají chyby a nejsme dokonalí.

Nejhorší je, když člověk soudí druhé podle vzhledu. Vždyť se každý může oblékat, jak chce, pokud teda neukazuje úplně své tělo. Meli bychom se oblékat do toho, v čem se cítíme nejlépe.

Myslím si, že souzení druhých je úplně zbytečné a někdy i trapné. Každý je dokonalý takový, jaký je.

Nikol Tesařová, 8. C

Testování na zvířatech

Je správné obětovat zvíře jen proto, aby člověk mohl vyzkoušet novou kosmetiku? Každý den jsou tisíce zvířat využívány při testování, aby lidé mohli vyvíjet nové léky a kosmetické produkty. Přesto má mnoho lidí pocit, že to je to správné. Ale je tohle pravda?

Rozumím argumentům těch, kteří tvrdí, že testování je důležité, ale jen z určitých důvodů. Bez testování by možná nebylo možné vyléčit některá závažná onemocnění nebo vyvinout léky k jejich zmírnění. Spousta lidí používá také různá séra a krémy, jejichž účel má spojitost se zdravím a nemuselo by být možné zjistit, zda jsou škodlivá, kdyby se nejdříve neotestovala na zvířatech.

Avšak i přes všechny tyto argumenty je nutné se zamyslet. Opravdu si to ta zvířata zaslouží? Někdo by mohl říct, že jde "jen" o myši nebo jiná laboratorní zvířata, ale každé z nich cítí bolest i strach. Stejně jako my, lidé, mají i zvířata právo na život bez utrpení, ať už jde o malou myš nebo větší zvíře.

Osobně bych testování omezila pouze na nezbytné, a to třeba léky, ale i tam bych se snažila hledat jiné možnosti. Myslím si, že bychom měli dělat vše proto, abychom ochránili nejen lidské zdraví, ale i životy zvířat.

Na závěr bych chtěla říct, že s testováním na zvířatech, hlavně pro kosmetické účely, vůbec nesouhlasím. Pokud totiž jedna kosmetická značka dokáže vytvořit kvalitní produkt bez testování na zvířatech, měly by to zvládnout i ostatní.

Klára Štěpáníková, 9. A

Přátelství

Přátelství je jedna z nejdůležitějších věcí v životě. Už od mala si hledáme kamarády, se kterými si hrajeme a sdílíme společné zážitky. V době dospívání zjišťujeme, že to není jen o zábavě, ale hlavně o důvěře, podpoře a upřímnosti.

Skutečný přítel je ten, který při nás stojí nejen ve chvílích, kdy se nám daří, ale i když se nám něco nepovede. Přítel dokáže vyslechnout, poradit a podpořit, když něco potřebujeme. Důležité je taky odpouštět, protože nikdo není dokonalý a každý občas udělá chybu.

Mnoho lidí má na sociálních sítích stovky "přátel", ale jen někteří jsou ti opravdoví. Je jednoduché být oblíbený a populární, ale je mnohem důležitější mít jednoho přítele, kterému věříme a jsme s ním sami sebou, než desítky lidí, které jsme skoro nikdy neviděli.

Za život potkáme spoustu lidí, ale jen pár z nich budou opravdoví přátelé, kterých si musíme vážit. Měli bychom být takovými přáteli, které chceme sami mít.

Damián Vlk, 9. A

Sebepoškozování - tichý křik o pomoc?

Sebepoškozování je téma, o kterém se nemluví snadno. Přesto se dotýká mnoha lidí, zejména mladých. Když si člověk sám ubližuje, může to okolí připadat nepochopitelné. Proč by si někdo vědomě ubližovat a způsoboval bolest? Odpověď na tuto otázku ovšem není vůbec tak snadná, jak by se mohlo zdát.

Sebepoškozování je totiž téma, které je hodně hluboké a složité, a proto je také těžké najít nějaké jednoduché vysvětlení. Lidé, kteří se sebepoškozují, často potřebují podporu a pomoc, aby mohli své problémy překonat. Sebepoškozování může být totiž způsob, jakým se někdo snaží vyrovnat se se svými vnitřními problémy, a proto je důležité, aby lidé kolem byli trpěliví a snažili se mu pomoct. Sebepoškozování je prostě téma, které vyžaduje hodně porozumění a empatie, a proto by se o něm měli bavit otevřeně a upřímně.

Mnozí lidé, kteří se sebepoškozují, vůbec nechtějí zemřít, prostě se snaží nějak zvládnout ty opravdu silné emoce, se kterými si nevědí rady, a proto si hledají způsob, jak se s nimi vyrovnat. Bolest fyzická může na chvíli úplně přehlušit bolest psychickou, která je pro ně velmi tíživá. Pocit prázdnoty, bezmoci, smutku nebo viny může být tak silný, že člověk hledá jakýkoliv způsob, jak ho alespoň na chvíli utišit, a sebepoškozování se tak pro něj může stát jakýmsi únikem, krátkodobým řešením, které ale ten skutečný problém nevyřeší. A proto je důležité najít jiné způsoby, jak se s těmito pocity vypořádat, jak se se sebepoškozováním vyrovnat. Problém to vlastně vůbec nevyřeší, pouze ho oddálí a může způsobit další problémy.

Prostředí hraje opravdu velikou roli. Když je někdo pod tlakem, aby dobře vykonal práci, test, referát, splnil přidělené úkoly, a očekává se od něj hodně, může to způsobit, že se do sebe uzavře. Pokud má někdo problémy ve škole, nebo se stal obětí šikany, a nebo se cítí osaměle, může to také vést k tomu, že se izoluje. V dnešní době je to ještě horší kvůli sociálním sítím, kde se lidé často srovnávají s ostatními a mají pocit, že nejsou dost dobří. Místo toho, aby lidé mluvili o tom, co skutečně cítí, své pocity potlačují. A právě tyto potlačené emoce mohou být opravdu velmi nebezpečné, mohou se projevit později nějakým špatným způsobem.

Sebepoškozování má však následky - nejen jizvy na těle, ale i na duši. Často vede k pocitům studu a viny, které celý kruh ještě prohloubí. Navíc ubližuje i blízkým, kteří si nevědí rady a trápí se otázkou, jak pomoci. Proto je důležité si uvědomit, že skutečnou cestou ven není bolest, ale sdílet své obavy, emoce a nebát se poprosit o pomoc.

Pavlína Chebenová, 9. A

Den otců

Den otců se poprvé slavil 18. června 1910 ve městě Spokane ve státě Washington. Tradici iniciovala Sonora Smart Doddová, která chtěla vzdát hold svému ovdovělému otci. Ten sám vychoval šest dětí. Celosvětově se svátek ustálil na třetí červnovou neděli, kdy se tradičně vyjadřuje vděčnost a láska všem tatínkům.
Jak své tatínky vidí žáci 7. B a co pro ně znamenají, si můžete přečíst v následujících charakteristikách.

Jedním z nejdůležitějších lidí v mém životě je můj táta Aleš. Měří kolem 180 centimetrů, má krátké tmavé vlasy se šedinami. Jeho oči jsou hnědé, nos je větší a rty plné. Vousy nosí ostříhané na kratší plnovous. Má atletickou postavu.

Povahově je velice férový, nemá rád nespravedlnost a když někdo lže. Jeho další vlastnosti jsou pracovitost, ochota pomáhat ostatním, šikovnost a manuální zručnost. Je zodpovědný, ale nezkazí žádnou zábavu.

Mezi jeho záliby patří silové cvičení i s vlastní váhou a jízda na silničním kole i koloběžce. Rád opravuje stará auta, motorky a jízdní kola. V létě se účastní srazů starých aut a rád se jezdí koupat na přehradu.

K ostatním lidem se chová přátelsky a mile, pokud se ostatní chovají stejně, protože se řídí příslovím: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá."
Pracuje ve stejné firmě už 17 let. Je pracovitý, ochotný a úkoly plní tak, jak má.
Můj táta je hodný a milý člověk. Nikdy mě nezradil a vždy mi se vším pomohl.

Alex Videnka

Můj táta se jmenuje Rudolf. Na první pohled vypadá přísně, ale to je jen jeho výraz. Je vysoký asi 177 cm a má pevnou postavu. Živí se jako podnikatel – půjčuje dodávky, vozíky a opravuje auta.
Ve skutečnosti je táta velmi kamarádský člověk. Rád si dělá legraci a často rozesměje celou rodinu. Když přijde mezi lidi – jak se říká – neudrží jazyk za zuby.
Dlouhodobě chodí do posilovny, což je vidět na jeho postavě. Není to jen koníček, ale součást životního stylu. Když nemá dobrou náladu, jde si zacvičit. To ukazuje, jakou má vytrvalost a disciplínu.
Největší vášní jsou pro něj závodní motorky – miluje rychlost, adrenalin a pravidelně jezdí na okruzích. Když o tom mluví, oči se mu rozzáří jako světla reflektorů. Jde vidět, že ho to naplňuje a dává mu to pocit svobody.
Myslím si, že mám skvělého tátu. I když působí přísně, tak má dobré srdce. Pokaždé všechny rozesměje a ke vždy ochoten pomoct. Neváží si ho jen rodina, ale i přátelé. Jsem rád, že ho mám, jelikož je můj vzor.

Vojtěch Havelka

Můj tatínek má 44 let. Když ho uvidíte, všimnete si, jak vysoký a poměrně štíhlý je. Jeho oči jsou barvy podzimních pečených kaštanů. Když byl můj tatínek mladší, jeho vlasy se barvou podobaly havranímu peří. Avšak dnes jsou jeho vlasy protkány stříbrnou jinovatkou. Obličeji dominuje výrazný orlí nos. Pod nosem a kolem pusy má šedočerné neudržované strniště.
Pokud jde tatínek do práce, nosí nejčastěji rifle nebo společenské kalhoty zelené nebo cihlové barvy. K tomu si obléká barevné kostkované košile, které sice při popisu zní, že vypadají hrozně, ale na něj se ohromně hodí.
Táta je velmi dobrosrdečný a pro mě a moji rodinu by se rozdal. Díky své práci však získal i spoustu jiných vlastností - např. dokáže být důsledný a také přísný, v některých situacích i nekompromisní. I přes všechny tyto vlastnosti si zachovává chladnou hlavu a svůj smysl pro humor.
Můj tatínek není příliš manuálně zručný. S těmito problémy se obracíme na dědu nebo maminku. Mezi tatínkovy koníčky patří složitější deskové a karetní hry - od svých 15 let hraje karetní hru s názvem Magic the Gathering. Není rok, co by do naší, už tak početné sbírky deskovek, nepřibylo 15 dalších. Tuhle zálibu jsem po něm zdědila i já.
Mezi další společné celorodinné záliby patří čtení úplně čehokoli. Knih, časopisů, novin, článků, je to jedno. Naši sbírku tvoří asi 370 knížek a komiksů. Tatínkův oblíbený žánr knih je fantasy a horor. Pořád mě přemlouvá, abych si přečetla jeho oblíbenou fantasy knihu - Hobita a následně Pána prstenů.
Tatínek je můj idol a já bych to chtěla dosáhnout tam, kam on. Dostat se na vysokou, dostudovat, mít šťastnou rodinu. Neměnila bych ho a myslím si, že je to ten nejlepší táta, kterého jsem si mohla přát.

Nela Gorgolová

Můj tatínek se jmenuje Jan Klaput a je to chlap jako hora. Měří 187 cm, má kudrnaté vlasy teď už šedé barvy, čokoládově hnědé oči, nosí krátké vousy, které si občas oholí. Jeho hlava je krabicovitá, když se usměje, jdou vidět jeho velké bílé zuby.
Tatínek je hodný, pracovitý, má nás rád a když potřebuju pomoct, tak mi pomůže. Někdy ho zlobím, protože chodím pozdě ze školy, neuklízím si věci a píšu pozdě úkoly. To potom i křičí a je na mě přísný.
Hrozně rád sportuje. Mezi jeho oblíbené sporty patří hokej, cyklistika, běhání, lyžování a spaní na gauči u televize. Sportujeme celá rodina. Jeho největším koníčkem jsou motorky, čtyřkolky a auta.
Můj tatínek je bývalý policista, 20 let pracoval v Praze u Speciální pořádkové jednotky jako těžkooděnec. Teď už se z Prahy vrátil a je s námi doma. Chtěl být policistou, aby pomáhal lidem, ale byl z toho i unavený, a tak se rozhodl pomáhat pokaženým motorkám a dělat radost jejich majitelům. Má čtyři garáže a opravuje motorky, je moc šťastný.
Až budu velký, chtěl bych být jako on. Rád bych šel na Střední průmyslovou školu v Karviné, udělal si pak policejní školu v Holešově a stal se taky policistou. Mám ho moc rád.

Matyáš Klaput

SPRECHEN SIE DEUTSCH?

GEOGRAPHY

Ich lade dich zu meiner Party!

Hallo Leute! Am 20. Juli habe ich meine Party
Das ist ein Samstag. Wir feiern in der Eisdiele hinter
dem Jugendklub. Das Motto ist "Rosa" Alles wird rosa sein!
Die Torte ist rosa, die Limonade ist Rosa... Alles ist rosa!
Bitte, eure Klamotten und Geschenk sollen Rosa sein. Das
Geschenk muss nicht Groß sein, aber Rosa. Das
Wartet auf euch: Essen, viel Eis, Musik, Karaoke, Party-Spiele,
Spaß und viele Rosa! Kommst du? Schreib mich
oder ruf mich an! Wir sehen uns am Samstag!

Bartusová, Janišová

Die Einladung

Hi Leute
Wir haben bald Geburtstag. Unsere Party ist am 20. Juni. Das ist ein Samstag. Wir feiern bei Nelča zu Hause. Es geht um 15 Uhr los. Das wartet auf euch: Essen, Disco, Karaoke und viel Spaß!!! Das Motto ist Nelča und Luzi sehen Blau und Lila. Alles wird Blau und Lila. Eure Klammoten sollen Blau und Lila sein. Könnt ihr kommen? Schreibt bitte hier eine Antwort.
Liebe Grüße Nelča und Luzi.

Die Einladung

Hi Leute!

Am 20. April habe ich Geburtstag. Ich werde 14 Jahre alt und lade euch ein. Meine Party ist am 24. April. Das ist ein Sonntag. Wir feiern im dem Park. Das Programm ist frei.

Wir sehen uns am Sonntag!

SARAH BARBARY

EINLADUNG

Hallo! Heute feiere ich eine Party, bei der wir Völkerball spielen. Das Motto ist „Schwarzer Gepard".

Vergesst nicht, euch schwarz anzuziehen und euch zu bemalen. Bringt auch gerne Geschenk mit, das nicht unbedingt mit dem Geparden-Thema zu tun haben muss. Die Party findet am 5. März um 13:30 Uhr bei mir im Garten statt. Ich freue mich auf euch! Liebe Grüße, Láca und Jenik.

DO YOU SPEAK ENGLISH?

SAINT PATRICK'S DAY

WHAT IS ST. PATRICK'S DAY?

St. Patrick's day is a celebration of Irish culture, and it's celebrated in Ireland it's a feast day of Ireland's Patron SAINT PATRICK

WHO IS A LEPRECHAUN?

- Leprechaun is a small irish fairy dressed like a Shoemaker. He's dressed in green coat and Pants He also wears a Green Hat
- Leprechauns are supposed to be unfriendly
- They live in forest by himself, make old making shoes
- They also guarded their pot with gold coins

HISTORY OF ST. PATRICK'S DAY

A man named Patrick was kidnapped from his birthplace. From Britain he was taken to Ireland as a Slave. He stays 6 years. Some years later Patrick returned to Ireland as a missionary. He played a crucial role in converting the Irish People to Christianity. Patrick's day is celebrated on March 17 because of Patrick's death.

TRADITIONS

- they wear green on day
- See Small Bag out turned back, collect coin Shamrock's Etc.
- Parade often show a lot of whisky
- In many places to color the river green
- They have a lot of festivals

Poznáte dvě světové metropole? V těchto městech se zcela jistě domluvíš anglicky.

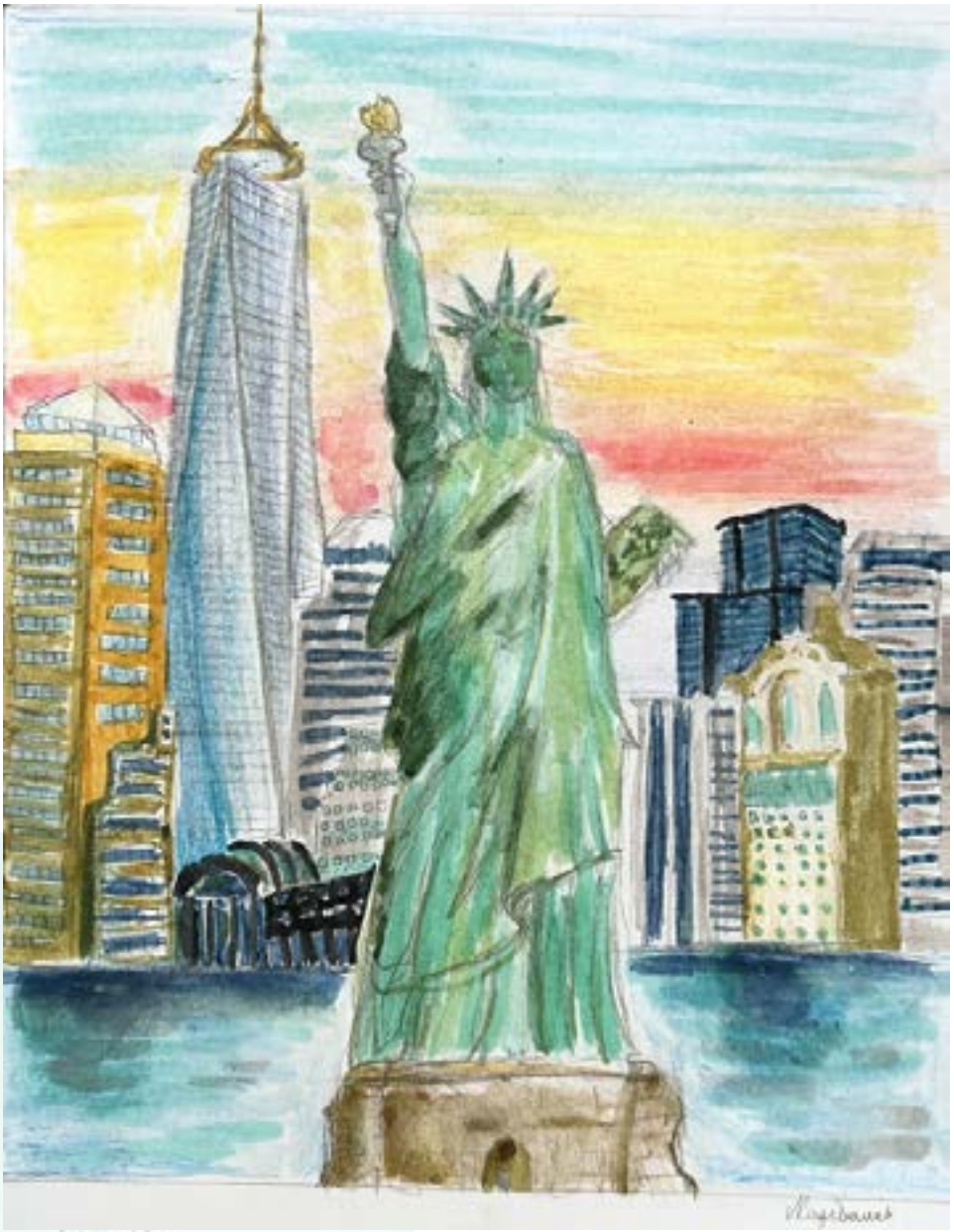

PARLE TU FRANCAIS?

MON LIEU DE VIE IDÉAL

Vie en ville		Vie à la campagne	
Inconvénients	Avantages	Inconvénients	Avantages
• le bruit et la pollution • Moins d'intimité • les embouteillages	• Plus d'opportunités de travail • Meilleurs transports • Beaucoup d'activités	• Moins de services (médecin, magasins) • Nécessité de se déplacer • Moins d'opportunités de travail	• le calme et le silence • L'air plus pur et la nature • Un coût de la vie moins élevé

En France, il y a environ:

- 80 % de la population qui vit en ville.
- 20 % qui vit à la campagne.

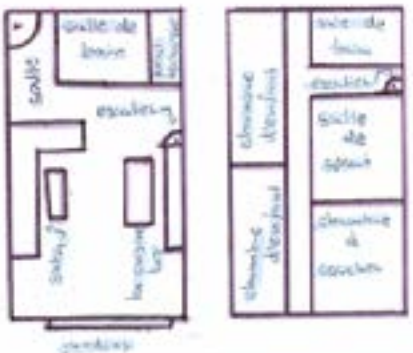

"La maison de mes rêves sera entre la campagne et la ville. J'imagine une maison familiale chaleureuse avec de la lumière, de la nature et un jardin."

MON LIEU DE VIE IDÉAL

Résultats de sondage à ma classe

Habiter en ville	Habiter à la campagne
Avantages (+) • Il y a beaucoup de transports publics • On trouve facilement du travail • Il y a des services • Il y a beaucoup d'activités culturelles • Les magasins ouverts souvent, tout le temps pratiquement	**Avantages (+)** • L'air est plus propre • Il y a moins de bruit • La nature est proche • La vie est plus calme • Les logements sont moins chers
Inconvénients (-) • Il y a beaucoup de bruit • L'air est souvent pollué • La vie est chère • Il y a beaucoup de trafic • Il y a trop de monde	**Inconvénients (-)** • Il y a peu de transports publics • Il est difficile de trouver du travail • Il y a peu des magasins • On est loin des services • On peut se sentir isolé

Où je préfère vivre ?

-Je veux vivre à la campagne parce-que la vie est plus calme et plus proche de la nature

La maison de mes rêves

Description de ma maison

- C'est un grand bungalow moderne
- Le salle de bain est proche de toutes les pièces parce-que personne ne veut courir loin
- Dans ma chambre, il y a une télévision
- Dans la cuisine, il y a une cuisinière et un petit frigo

Le nom de ma maison

Mélina Sapin

NOTRE LIEU DE VIE IDÉAL

Vie en ville		Vie à la campagne	
avantages	inconvénients	avantages	inconvénients
les magasins	beaucoup de bruit	Silence	moins de magasins
les écoles	trop de gens	moins de gens	manque de bus
le travail	pollution	la nature	bruit de coq
	beaucoup de voitures		

Nous aimerions vivre à la campagne, parce-que il y a du calme et des oiseaux et plus de nature - des forêts, des prairies, bleus grands arbres un grand jardin avec des arbres et des fleurs. C'est adapté aux familles avec enfants.

55% de nos amis voudraient vivre en ville et 45% préféreraient vivre à la campagne

Rez-de-chaussée et jardin

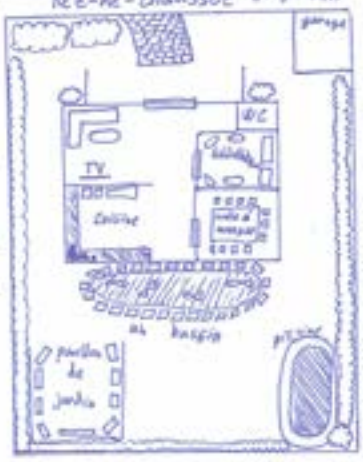

Premier étage

Notre maison de rêve aurait une belle entrée avec un terrasse et de grandes portes. Sur la terrasse, il y aurait des fleurs et un abri pour l'hiver. En bas, il y aurait un salon avec une grande télévision, une cuisine, une salle à manger bien ouverte et une bibliothèque avec des étagères pleines de livres. Un escalier en bois mènerait au premier étage. Il y aurait deux chambres d'enfants et une chambre parentale. Dans chaque chambre, il y aurait une salle de bain.

Autour, il y aurait pleins de fleurs et des arbres et quelques-uns. Il y aurait des oiseaux, comme des [illegible] ou des [illegible]. Il y aurait aussi un [illegible] et une grande piscine. Dans le [illegible] il y aurait des [illegible], [illegible] et aussi des [illegible] ou [illegible]. Finalement, il y aurait plein de [illegible] pour [illegible] il y aurait toujours des [illegible] et [illegible] pour [illegible] des [illegible] d'été.

Interview s panem ředitelem Mgr. Liborem Stáňou

Pan ředitel Libor Stáňa je se Základní školou Borovského v Karviné spojený už více než 40 let. Za tu dobu prošly školou stovky žáků, změnily se třídy, učebnice i technologie, ale pan ředitel tu byl stále pro všechny – děti, učitele i rodiče. Letos se po dlouhých letech ve funkci loučí, a proto jsme si s ním povídali o jeho vzpomínkách, zážitcích i o tom, co by popřál škole do dalších let. V interview ho vyzpovídali deváťáci ve složení: **Barbora Smyčková, Marie Káňová a Vojtěch Fryč.**

Jak vypadal Váš první den v roli ředitele a v čem se tehdejší škola nejvíce lišila od té dnešní?

„No, přiznám se, že na svůj první den v roli ředitele si ani moc nepamatuji, ale je pravdou, že jsem dělal ředitele na škole, na které jsem devět let učil, takže jsme se s kolegy znali a znal jsem také i většinu žáků, nicméně nervózní jsem určitě byl. V té době už byl rozhlas a chtěli po mně nějaký proslov, takže jsem si ho sepsal. Samozřejmě jsem ho kvůli trémě nemohl ani přečíst, ale nějak jsem to zvládl. To jsou mé takové prvotní vzpomínky hlavně na nervozitu, jak to všechno dopadne v ten první den. Co se týká změn ve školství, zvonek zvoní, předměty jsou stejné, ale určitě v těch prvních letech nebyl žádný předmět informatika. Když jsem do školy nastoupil jako ředitel, na této velké škole nebyl ani jeden počítač a nikomu to nechybělo. Nikdo neměl ani jeden mobil. První věc, co jsem udělal, šel jsem na magistrát, tehdy okresní úřad, který tady tu školu zřizoval a říkám, já bych potřeboval nějaký počítač. Tak mi dali 100 000 Kč, tenkrát to byly šílené peníze, v té domě byl automobil levnější. Za těch 100 000 Kč jsem tehdy koupil dva počítače, jeden řediteli a jeden panu zástupci. To byly první dva počítače, které byly na škole a stály víc než osobní auto. Dneska už je to běžná věc. Děcka kalkulačku kdysi použily a vůbec to nechybělo. To se týká i vašich rodičů a myslíte, že jsou vzdělaní? Jsou a nebyly žádné počítače. Vlastně všichni Vaši rodiče tady chodili. Bylo to přísnější.“

Vzpomenete si na jeden konkrétní moment nebo událost, na kterou za celou svou kariéru nikdy nezapomenete?

„Těch událostí byla spousta, opravdu spousta. Když jsem začínal učit, učil jsem tělocvik a byla tady škvára, a tak jsme každou hodinu tělocviku běhali do lesoparku, kde je dnes karvinské fotbalové hřiště, a zase zpátky. Takže kluci byli unaveni, ale běhali jsme. Dneska jsem viděl závod v běhu na pár metrů a někteří odpadávali. Dále určitě nezapomenu na školní výlety. Vždy jsem se snažil brát žáky pod stan, do hor nebo tábořit někde do divočiny a děcka, která jsou dnes už padesátníci, na to rádi doteď vzpomínají.“

Který z mnoha projektů nebo změn, které jste na škole prosadil, vás naplňuje největší hrdostí?

„No hrdostí. Projektů bylo taky samozřejmě hodně, ale mimo jiné jsem rád, že ta naše škola patří mezi školy, která je v Karviné jednou z těch větších, přestože jsme tady na krajích sídliště. Byla totiž období, kdy se hovořilo, že se tady jedna škola musí zavřít, protože je málo dětí. V podstatě se soupeřilo mezi těmi nejbližšími školami, U Lesa, Majakovského, Školská. My jsme měli tu nevýhodu, že jsme tady opravdu na kraji sídliště. Tak jsem vlastně rád, že jsme to dotáhli a patříme jako druhá nejpočetnější škola v Karviné z hlediska počtu žáků. A také jsem rád, že polovina žáků na naší škole by vlastně mohla chodit na jiné školy v Karviné, ale jezdí k nám.“

Kdybyste měl vybrat 1 žáka, nemusíte jmenovat, který Vám za ty roky utkvěl v paměti, čím byl výjimečný?

„Těch žáků je opravdu strašně hodně, spousta žáků, ale kdybych si měl vzpomenout na jednoho, tak je to samozřejmě těžké. Rád vzpomínám na žáky své třídy, kde jsem byl třídní učitel a dodnes se scházíme. Jsou to lidé, kteří dnes mají opravdu nad 50 let. Scházíme se u mě na zahradě, pokecáme, přivedou mi své děti, někdy i vnuky a společně vzpomínáme. Dále vzpomínám na jednoho žáka, Alana, kdy jsme dělali fyzikální olympiádu, která se konala v Ostravě, a já jsem ho vezl na motorce, což si dnes vůbec nedokážu představit, ale v té době se to tak nebralo.“

Co Vás na práci s dětmi a mladými lidmi celých 40 let nejvíce motivovalo a nabíjelo energií?

„Za 1., když jsem si v 9. třídě vybíral, co budu dělat, tak jsem šel na gymnázium a tenkrát byla na gymnáziu pedagogická větev, věděl jsem, že chci něco dělat s dětmi. Poté jsem pokračoval na pedagogickou fakultou na vysoké škole. Při studiu už jsme vedli turistické oddíly a s dětmi mě to opravdu bavilo. Tou energií mě nabíjejí pořád a velmi mě těší, když mají o něco zájem. Samozřejmě jsou mezi nimi i takoví, kteří zájem nemají. Ale většina opravdu zájem má, ať už jde o hudební výchovu, tělocvik, fyziku, matematiku, a to mě opravdu nabíjí.“

Jaký nejvtipnější nebo nejkurioznější průšvih jste musel ve své ředitelně řešit?

„Samozřejmě se občas řeší takové klasiky jako je nějaká rvačka, zapomínání. Jednou jsem byl ovšem v šoku, kdy jsem slyšel, jaká slova používají někteří žáci na 1. stupni. Vadí mi takové to úmyslné ničení školního majetku, kdy někdo něco zničí, počmárá schválně atd. To kdybych ho měl toho vandala při sobě, tak se asi neudržím. Klukovina mi nevadí, já jsem taky rozbil okno, ale takové ty schválnosti, pomluvy, to opravdu nesnáším.“

Co byste poradil svému zástupci, který po Vás převezme žezlo?

„Radit se může, otázka, co si člověk z těch rad vezme. Určitě bych mu poradil, aby měl otevřené oči, aby byl vstřícný, přísný taky, spravedlivý, aby komunikoval a aby byl na té škole i vidět, že ví, co se děje, aspoň o většině věcí, i když je to teď poměrně velký kolos ta škola, protože máme tři školky a pořád a vše to stíhat, 90 zaměstnanců, takže je toho poměrně dost.“

Kdybyste mohl vzkázat jednu věc všem současným i budoucím žákům naší školy, co by to bylo?

„Jsou to takové velké věty, nicméně bych jim vzkázal, ať si hlavně váží života, ať ho plně využívají a z té školy, ať si odnesou aspoň nějaké základy, budou vědět, jak uchopit knihu, když něco nevědí. Hlavně žít život a pak si říct: žil jsem takový život, že po mně něco zůstane.“

Jaká je podle Vás nejdůležitější vlastnost, kterou by si měl žák odnést ze základní školy do života?

„Škola je od toho, aby se učilo. Jste deváťáci, jsem zvědavý, když se Vás teď zeptám na Ohmův zákon, tak co, věděli byste to? Ne, nevěděli nic. Ani čeho se to týká? Ne. Co ty Vojto? Aspoň čeho se týká? Elektřiny, napětí …..No vidíš to…..A to mi úplně stačí. Někdy přemýšlím, jedničky dostáváte, pětky dostáváte a pak vyjdete ze školy a k čemu to vlastně vedlo? Ale když budete aspoň vědět, že se Ohmův zákon týká elektřiny, tak to by mi opravdu stačilo. Nejdůležitější vlastnost je tedy se orientovat a mít takový přehled. Dělat to, co mě baví a za tím jít.“

Na co se nejvíce těšíte v ředitelském důchodu? Co Vám bude ze školního prostředí nejvíce chybět?

„Když jsem se s městem domluvil, že tedy končím a bude vyhlášen konkurz, tak jsem se už strašně těšil a říkal jsem už, ať to je. Čím více se to blíží, tak mám trošku jakési takové obavy, jak to bude-nebude. Do-

mluvil jsem se, že kdyby někdo vypadl, jsem schopen přijít na suplování. Uvidíme, jak to bude fungovat. Ale samozřejmě jako každý důchodce mám před sebou tolik věcí, které jsem před sebou tlačil. Protože mě zajímají veteráni, mám dva rozebrané, které dělám již 10 roků, takže snad to dodělám, i když to asi nebude tak rychle, a těším se na to.“

Bude Vám něco chybět?

„Určitě mi bude chybět kontakt s žáky, protože ať chcete nebo nechcete, mluvím s prvňákem, se třeťákem, teď jsem se vrátil z první třídy, s vámi mluvím, kolegové mi budou chybět, rodiče, protože s rodiči se denně bavím a celkově ten obrovský kolektiv, si vezměte, že to je 90 zaměstnanců, ve škole je nás tady 470, potom ve školkách je 150 dětí a pořád jezdíte, např.: zatleskat dětem na besídce, najednou to nebude, budu doma, sousedi, manželka, mám vnuky, vnučku, tak se jim budu věnovat.´´

Vážený pane řediteli, moc Vám jménem celé školy děkujeme, co vše jste pro ni udělal a také pro všechny žáky, zaměstnance a kolegy. Moc si Vás a vaší práce vážíme. Užívejte důchod plnými doušky!

Naši výtvarníci

Hanka Jézsová

Frýcová 9.A

Samuel

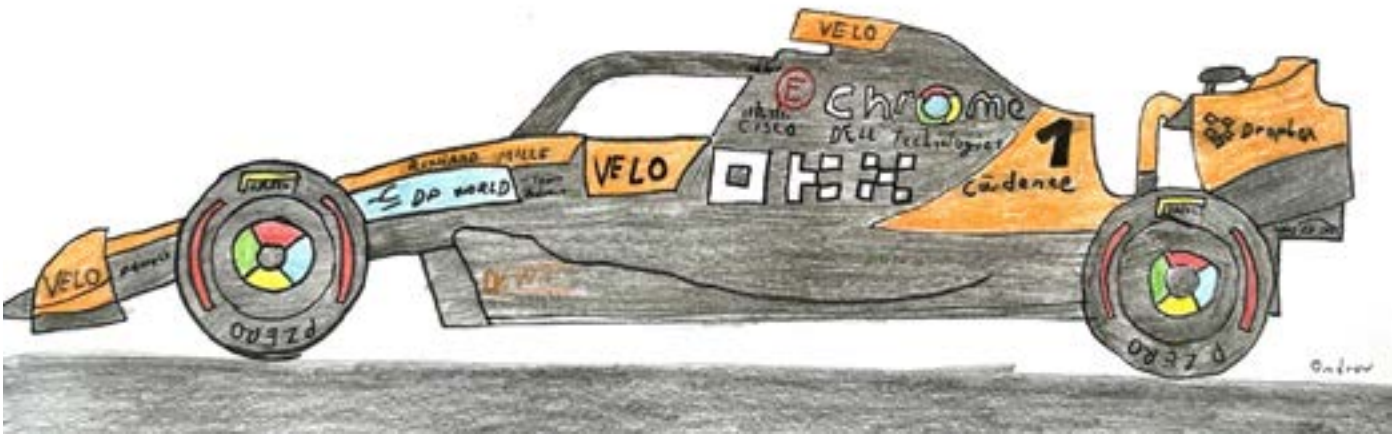

Školní časopis Borováček - šk. rok 2025/2026, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.